

AMANDA PROWSE

Haar naam is
Poppy Day

Deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De majoor trok eerst aan zijn ene manchet en vervolgens aan de andere, zodat ze een centimeter uit de mouwen van zijn uniformjasje staken. Met zijn duim en wijsvinger streek hij om zijn mond, en ten slotte kuchte hij om zijn keel te schrapen. Hij knikte naar de deur, een teken dat de sergeant die hij bij zich had kon aanbellen. De majoor was er klaar voor.

‘Ik kom eraan!’ riep Poppy vrolijk over haar schouder. Toen ze het binnenwerk van de voordeurbel langs het metalen kapje hoorde schrapen, knoopte ze zich voor de zoveelste keer in de oren dat ze hem moest repareren. Het irritante geluid was deel gaan uitmaken van het ritme van de flat. Ze woonde samen met een orkest aan bouwkundige gebreken, met als sterren het krakende scharnier van de slaapkamerdeur, de lekkende badkamerkraan en de brommende ventilator, die niet echt meer ventileerde.

Glimlachend streek Poppy haar haar achter haar oren. Waarschijnlijk was het Jenna, die wel vaker in haar lunchpauze langskwam. Na jaren vriendschap gingen ze heel makkelijk en ongedwongen met elkaar om. Als ze bij elkaar

over de vloer kwamen, was het niet nodig van tevoren de afwas te doen, wasgoed op te ruimen of je aan te kleden als je nog in je pyjama rondliep. Poppy legde brood klaar en telde de vissticks onder de grill om uit te rekenen hoe ze er in plaats van één boterham twee mee kon beleggen, wat geen moeilijke berekening was. Een blij gevoel borrelde in haar op.

Weer ging de bel. 'Ik kom eraan!' Ze likte een paar klodders tomatenketchup van haar duimen en lachte om het ongeduld waarmee op het plastic rondje aan de buitenmuur werd gedrukt.

Snel gooide ze de geruite theedoek op het aanrecht en liep de hal in. Ze keek door het veiligheidsglas in de bovenkant van de deur, dof omdat het zo was ontworpen en ze het niet vaak genoeg poetste. Plots ging ze langzamer lopen, totdat ze bijna stilstond. Met haar ogen tot spleetjes geknepen tuurde ze naar wat ze voor zich zag, alsof ze het kon veranderen door de vorm van haar ogen te veranderen. Haar hart klopte onregelmatig. In een poging het te kalmeren, drukte ze met een handpalm tegen haar borstbeen. Het blij gevoel van even daarvoor maakte plaats voor een bal van ijs in haar maag en kille angst in haar buik. Wat ze zag,

was niet het silhouet van haar vriendin. Er was geen paardenstaart te zien. Nee, er stonden twee mannen voor de deur. Twee militairen.

Moest ze teruggaan naar de keuken en de grill uitzetten of naar de voordeur lopen en de mannen binnenlaten? Ze wist het niet, en die besluiteloosheid verlamde haar. Ze concentreerde zich erop in het heden te blijven, want ze had het gevoel dat ze anders meegesleurd zou worden door de draaikolk van gedachten in haar hoofd. De verwarring die ze voelde, maakte haar duizelig. In een poging haar gedachten te ordenen, schudde ze haar hoofd. Het werkte.

Ze vroeg zich af hoe lang ze zouden blijven, hoe lang het zou duren. Er lagen vissticks die opgegeten moesten worden, en ze moest over een halfuur terug zijn in de kapsalon. Over veertig minuten had ze een klant voor een was- en watergolfbeurt. Wat vreemd dat een gewone dag plotseling zo bijzonder kon worden. Ze wist dat de kleinste details van elke handeling, die je gewoonlijk na een nacht slapen was vergeten, haar voor altijd zouden bijblijven, dat elk facet in haar geheugen gegrift zou staan. Hoe ze haar tenen boog en strekte in haar sokken, rode sokken, het gesis van haar lunch onder de

grill en de tv die plotseling veel te hard stond.

Kijkend naar de wazige omtrek van haar nog ongeziene bezoekers, bedacht ze dat haar huis niet op orde was. Ze wou dat ze niet bezig was vis te bakken. Pas toen ze er achteraf op terugkeek, zou ze het merkwaardig vinden dat ze zich druk had gemaakt over kleinigheden, terwijl de reden voor hun bezoek zoveel belangrijker was dan baklucht en kussens die wellicht niet naar behoren waren opgeschud.

Columbo was op de televisie. Ze had er niet naar zitten kijken, het was alleen een geruststellend achtergrondgeluid geweest. Sinds Martin was vertrokken, zette ze vaak de tv of radio aan, zodra ze binnenkwam. Alles liever dan de stilte van een leven dat je in je eentje moet leiden. Daar had ze een hekel aan.

Poppy keek of er inderdaad twee mannen stonden, om bevestigd te krijgen wat ze dacht al te weten. Het was een bekende code: een brief bij goed nieuws, een telefoontje voor een vrij klein incident, een bezoek van één militair als het erg is, en in het allerergste geval van twee.

Onderzoekend keek ze naar de gestalten die aan de andere kant van de deur stonden. De een was een gewone militair, wat te zien was

aan zijn baret, en de andere was er een met rang, een officier. Ze herkende hen niet aan hun omtrek, het waren onbekenden. Voordat ze ook maar een woord hadden gezegd, wist ze al wat ze haar zouden vertellen. Hun houding was onnatuurlijk. Ze voelden zich duidelijk niet op hun gemak.

Haar gedachten vlogen naar de kartonnen doos onder het bed. Er zat ondergoed in, ordinaire, kanten lingerie die Martin had uitgekozen. Ze zou het weggooien, want nu had ze het niet meer nodig. Er zouden geen huwelijksjubilea meer komen, geen verjaardagen of speciale zondagen waarop de wereld teruggebracht was tot een matras, een dekbed en de huid van de man van wie ze hield.

Ze wist niet precies hoe lang ze erover deed om de deurklink vast te pakken, maar ze had het merkwaardige gevoel dat met elke stap die ze zette de deur verder naar achteren schoof. Met vaste hand schoof ze het veiligheidskettinkje los. Waarom zouden haar handen ook trillen? Er was geen reden toe, nog niet. Ze trok de deur zo wijd open dat hij tegen de binnenmuur botste. De doffe deurkruk vond zijn vaste groef in het pleisterwerk. Gewoonlijk zou ze de deur een klein stukje hebben opengedaan,

ver genoeg om naar buiten te turen om te zien wie er was, maar dit was geen gewone situatie. Bovendien: wat kon haar nou overkomen met twee militairen voor de deur? Ze staaarde hen aan. De twee mannen zagen bleek en waren nerveus. Ze keek langs hen heen naar de galerij op de derde verdieping en toen naar de lucht, wetend dat dit de laatste paar seconden waren dat haar leven intact zou zijn. Van dat gevoel wilde ze genieten, want ze was er zeker van dat alles kapot zou gaan zodra ze hun zegje hadden gedaan. Ze staaarde naar het perfecte blauw met hier en daar een sliertje wolk. Het was mooi, echt mooi.

Terwijl Poppy over hun hoofden heen in de verte staaarde, keken de mannen haar vorsend aan. In die eerste paar tellen zouden ze hun mening over haar vormen. De een zag de sproeten op haar neus, de heldere blik in haar ogen en haar open gezichtsuitdrukking, en de ander het grijze beton waarin ze woonde en de rafels aan een van de lange mouwen van haar T-shirt.

Tijdens hun opleiding hadden ze geleerd dat ze verschillende reacties konden verwachten, van flauwvallen en woede tot intens verdriet, en voor elk van die reacties bestond een vaste aanpak en procedure. Dit was voor hen het

slechtste scenario, dat de ontvanger van het nieuws zich in haar schulp terugtrok, zweeg en vertraagd zou reageren, waardoor het voor hen veel moeilijker te voorspellen was wat er zou gebeuren.

Poppy dacht aan de avond voordat haar man naar Afghanistan was vertrokken. Ze wou dat ze naar dat moment kon teruggaan om het anders te doen. Ze had toegekeken, terwijl hij op de automatische piloot door het huis ging, had hem over de in plastic verpakte, modderkleurige padvinderijspullen zien strijken die hij zou meenemen de woestijn in. Het was een plek waar ze zich geen voorstelling van kon maken, een leven waar ze geen toegang tot had. Wat ze niet had gezien, was dat hij zijn vingertoppen had laten rusten op de geborduurde rozen op hun dekbedovertrek, de laatste keer dat hij iets moois en vrouwelijks kon aanraken dat thuis, Poppy, voor hem betekende.

Martin was bezig zijn rugzak in te pakken die open op het bed lag, toen hij begon te fluiten. Poppy herkende het deuntje niet. Ze staarde naar haar glimlachende, fluitende man, terwijl hij zijn kleren opvouwde en samen met zijn toiletspullen in de volumineuze kaki grot op het bed stopte. Even stopte hij om zijn ver-

dwenen pony uit zijn ogen te vegen. Net als een man die een vinger kwijt is en over de lege plek blijft wrijven om de vinger op te warmen, zo veegde Martin haar weg dat was afgeknipt.

Al kon Poppy zijn glimlach niet duiden, het was genoeg om de stortvloed aan woorden los te maken die zich op haar tong had verzameld. Een toevallige voorbijganger zou waarschijnlijk hebben gedacht dat hij met kameraden op vakantie ging, niet naar een oorlogsgebied.

‘Ben je blij, Mart? Ach, geef daar maar geen antwoord op. Domme vraag! Natuurlijk ben je blij, want dit is wat je wilde, hè? Mij, je vrienden en al het andere achterlaten om een half jaar lang met geweren te spelen.’

Welke reactie ze van hem had verwacht, wist ze niet, maar ze hoopte dat hij iets zou zeggen. Ze wilde dat hij haar tegen zich aan trok en zou zeggen dat dit wel het laatste was wat hij wilde, dat hij haar niet wilde verlaten, of op zijn minst dat hij haar graag zou willen meenemen, als dat had gekund. Iets, wat dan ook, om haar gerust te stellen. Hij zei en deed niets.

‘Heb je me gehoord, Mart? Ik vroeg of je eindelijk blij bent, nu je plannetje uitkomt, die fantastische toekomst waarvan je hebt gedroomd.’

‘Alsjeblieft, Poppy...’

‘Hou op met je “alsjeblieft, Poppy”. Waag het niet me om iets te vragen of te verwachten dat ik het begrijp, want dat doe ik niet. Hier heb je voor getekend, Mart, dat jij naar een of ander godverlaten stuk woestijn kan gaan, terwijl ik hier achterblijf. Dat probeer ik je al te vertellen sinds je in dat vervloekte pak van je kwam binnenwandelen, nadat je geheime missie was volbracht.’

‘Het is niet voor altijd,’ zei hij met een klein stemmetje. Zijn ogen hield hij op de vloer gericht.

Het viel Poppy op hoe wezenloos hij keek, alsof nu pas tot hem doordrong dat zij hem misschien ook nodig had. Daar werd ze nog bozer door. Hij besepte het nu misschien pas, maar zij kon al tijden aan niets anders denken.

‘Het kan me niet schelen voor hoe lang het is. Snap je het niet? Of het nu voor een nacht of een jaar is, het is te lang. Je laat me hier achter met junkies op de trappen en saaie winteravonden in het verschiet. Het enige wat ik heb om naar uit te kijken is op bezoek gaan bij mijn getikte oma. Nou, ga gerust, Mart, geniet lekker van je avontuurtje en bewijs wat je voor jezelf moet bewijzen. Maak je om mij vooral